

OVERDENKING ZONDAG 14 APRIL: JE KUNT ER NIET IN KNIJPEN

Voorganger [Petra Vossegat-de Bruin](#)

Gemeente van de opgestane Heer, lieve mensen,

Je kunt er niet in knijpen.

Wanneer ik voorga in de kerkdienst bij mij op het werk,

bij mensen met een verstandelijke beperking

klinkt altijd bijna aan het einde van de dienst dit zinnetje: Je kunt er niet in knijpen.

Veel van mijn bewoners houden van telkens dezelfde woorden/zinnen/rituelen

want dat maakt het leven, wat al zo ingewikkeld is, een beetje behapbaar.

Aan het einde van de dienst geef ik altijd de zegen mee,

Maar wat is dat nu een zegen? Je krijgt iets mee, ja, echt.

Maar je kunt het niet zien, je kunt het niet vastpakken,

je kunt er niet in knijpen (daar is ie dan)

Maar.....'je mag er in geloven'

roept dan altijd één van mijn bewoners.

Waarop ik dan weer zeg: 'waar mag je in geloven?'

'Nou dat God met je meegaat ' is dan het antwoord.

Ooit is dit er ingeslopen en nu zit ik er dus aan vast.

Ik dacht dat ik uniek was in dat je kunt er niet in knijpen.

Maar toen las ik op een site het volgende:

In het boek van Marcel Möring 'In Babylon' kijkt de hoofdfiguur Nathan

terug op zijn leven.

Nathan vertel dat hij in zijn jeugd contact had met familieleden

die al eeuwen dood waren:

zij zochten Nathan 's nachts op in zijn slaapkamer en hadden hele gesprekken met hem.

Toen hij eens aan die verschijningen vroeg of ze ook met zijn oom Herman contact maakten,

antwoordden ze dat dát niet was gelukt.

Want je moet er wel voor open staan, voor dit soort onverklaarbare ontmoetingen. En oom

Herman, tja, over hem zeiden ze:

"Herman gelooft dat iets alleen bestaat als je erin kunt knijpen."

Ik was zo getripped door dit stukje tekst.

Want ik vond het heel bijzonder dat er nog iemand spreekt, of in dit geval schrijft over dat je er niet in kunt knijpen.

Ik heb dus dit boek, tweedehands, aangeschaft om het te gaan lezen.

En ook een beetje met de reden dat ik eigenlijk niet geloof dat dit zo beschreven is.

Dus ik lezen in dit boek. Nou lieve mensen, niet door heen te komen.

Zulke taaie kost. Ik heb het opgegeven.

Ik geloof het wel dat die tekst over het knijpen er ergens instaat.

Mocht iemand van jullie dit niet geloven of gewoon een stevig boek willen lezen. Kom deze na de dienst gerust ophalen.

Ik geloof het wel, hoor ik mijzelf zeggen.

Dat is het gemakzuchtige geloof wanneer je geen zin hebt om iets verder te onderzoeken.

Dat is eigenlijk geen geloven toch?

Dat is meer iets van je er niet in willen verdiepen.

Dan heb je ook nog het 'ik geloof van wel' als de aarzelende variant.

Die variant waarop mensen zeggen:

geloven doe je maar in de kerk, hier moet je het zeker weten!

Geloven doe je maar in de kerk...

Jullie hebben deze opmerking vast ook wel eens gehoord.

Nou dan zijn we hier op de goede plek met allemaal gelovige mensen bij elkaar.

Allemaal mensen die er niet in hoeven te knippen om erin te geloven. Toch?
Of zijn er in ons midden ook twijfelaars mensen zoals ik
of de schrijfster van het kyriegebed,
mensen die het nodig hebben om telkens opnieuw woorden te horen
die je helpen om te geloven, woorden zoals Wietske las:
God gaat met je mee en blijft bij je,
zo zeker als je schaduw bij je blijft
en je niet verlaat.
'Geloven doe je maar in de kerk' zou ik graag willen veranderen in:
Proeven van het geloof dat doe je in de kerk.
Een Oosterse spirituele leraar zei:
"De mensen uit het Westen voeden hun hersens, maar hun ziel sterft van de honger."
We zouden meer op zoek moeten naar voedsel voor de ziel, brood voor onderweg. En
daarvoor zijn we hier op de juiste plek, althans dat hoop ik...
Misschien vindt u geloven, soms ook best lastig.
En verlangt u van tijd tot tijd ook naar een onsje meer zekerheid,
een paar gram bewijs, iets om in te knippen.
Dat vind ik helemaal niet erg want dan bent u, dan ben jij in heel goed gezelschap. Mijn
gezelschap maar ook het gezelschap van bijvoorbeeld Thomas.
Beter bekend als ongelovige Thomas. Wie kent hem niet?
Zelfs mensen die weinig bijbelkennis hebben kennen de uitdrukking:
jij bent een ongelovige Thomas.
Het is zo'n bekend begrip dat er een biertje naar vernoemd is.
Ongelovige Thomas, ik vind dat deze naam Thomas,
één van de twaalven, geen recht doet.
Thomas was een zeer gelovig mens alleen op dat moment was er twijfel,
twijfel wat je kunt omschrijven als ongeloof.
Thomas zijn naam betekent tweeling.
In hem is een tweestrijd. In hem strijden geloof en ongeloof.
Hij laveert tussen die twee polen: twijfel en zeker weten.
Thomas wil, net als wij, net als ik dolgraag geloven dat Jezus leeft,
dat zijn dood het einde niet is,
dat onze dood het einde niet is,
Dat het leven goed is, dat de wereld een mooie plek is.
Dat met de komst van Jezus het leven zoveel mooier was geworden
dat had Thomas gezien.
Maar hij had ook gezien hoe het met Jezus afgelopen was.
En dus strijden geloof en ongeloof in hem.
Niets menselijks is hem vreemd.
Sterker nog zijn innerlijke strijd is voor mij zo herkenbaar .
En voor u?
Thomas, de tweeling. Hij is onze tweelingbroer,
Hij was de eerste die het moest hebben van getuigen.
Hij was er immers niet bij toen Jezus verscheen.
Daarin is hij ook onze tweelingbroer.
Want wij waren er immers ook niet bij, wij moeten geloven van horen zeggen.
Ik lijk als twee druppels op Thomas.
Hij heeft nog niks gezien. Net als ik.
Hij wil het dolgraag zelf zien. Net als ik.
Hij wil de wonden van Jezus zien en voelen.
Wil ik dat ook?

Thomas heeft, zo zegt het verhaal uiteindelijk wel de wonden gezien.
Jezus komt opnieuw in hun midden en toont zijn wonden aan Thomas.
"Kom, leg je vingers hier, kom leg je hand in mijn zij."
Dat is heel wat anders dan wat Hij tegen Maria zei bij hun Paasontmoeting in de tuin. Tegen Maria zei Jezus: "Houd mij niet vast."
Maar Thomas wordt juist uitgenodigd dichterbij te komen.
"Raak mij wel aan!"
Dat kunnen we zo verstaan:
Bij Maria was het gevaar dat zij Jezus zou beklemmen met haar liefde,
bij Thomas dat hij juist buiten het bereik van die liefde zou komen te staan.
Daarom wordt hij erbij getrokken erbij betrokken.
Of Thomas de wonden ook heeft aangeraakt krijgen wij niet te horen.
Misschien hoefde dat voor hem ook niet meer. Hij is het knijpen voorbij.
Hij heeft het wel gezien, hij kijkt niet weg maar roept het uit:
'Mijn Heer, mijn God!'
De kortste geloofsbelijdenis ooit.
Hij keek niet weg, Hij heeft de wonden gezien.
De wonden van de opgestane Heer.
De opgestane Heer is herkenbaar aan zijn wonden.
Dat is eigenlijk ook heel bijzonder.
Het verhaal had ook kunnen zeggen dat Jezus weer helemaal gaaf en heel was geworden, met een mooi en glorieus lichaam.
Maar zijn wonden blijven zichtbaar. Ze zijn kenmerkend voor de overwinning.
Pasen is niet: alle leed vergeten, maar alle leed te boven.
Jezus is opgestaan maar mét het leed dat Hij geleden heeft.
De wonden die je in het leven worden toegebracht, hoe pijnlijk ook, ze zijn niet het laatste.
Het laatste is dat God dit alles ten goede keert.
Het is het teken dat ons leven niet te verwoesten is, dat het goede en ware en schone uiteindelijk sterker is dan het kwaad en het vuil van onze wereld en ons leven.
Dat is de boodschap van Pasen, dat is waarin wij mogen geloven.
Op deze zondagochtend mogen wij opnieuw proeven van deze geloofsboodschap
Gelukkig zijn zij die niet zien en toch geloven, zegt Jezus.
Dat moeten wij niet zien als een berisping van Thomas maar als een bemoediging voor zijn tweelingbroeders en zusters, voor ons die na hem kwamen en niet kunnen zien.
Het is een hart onder onze riem.
En het is een prikkelende vraag aan ieder van ons:
Durft u, durf jij, durf ik mij toe te vertrouwen aan dit verhaal?
Durven wij te geloven?
Wellicht is ons antwoord in de stijl van Thomas:
"Ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp."
Wij mochten vanochtend gaan van knijpen in tot proeven van het geloof.
Ik hoop dat het jullie gesmaakt heeft!
En zeg proost op het leven in verbondenheid met Jezus Messias. Amen